

RESSÒ DE LA PARAULA

El cos de Déu

La pandèmia ha posat en qüestió moltes coses i ha desvetllat molts interrogants que restaven soterrats i només afloraven de tant en tant, quan les circumstàncies ho forçaven.

Això ha passat en tots els àmbits de la vida i, per descomptat, en el terreny de la fe. No ho considerem una desgràcia, sinó una oportunitat de guarió, perquè allò que està malalt i amagat acaba podrint-se i pot arribar a ser mortal.

Un d'aquests interrogants es planteja a partir del fet que el confinament ens ha forçat a viure la fe a casa, prescindint de la missa i, en general, de la vida dels sacraments. Els nous sistemes de comunicació han facilitat aquesta vivència. Són una gran ajuda. Tot i això, que per a molts ha estat un descobriment, ha provocat alhora la pregunta: aquesta experiència no està malament!, per què hem d'anar a missa? I la por al contagi, unit a la mandra, precipiten la decisió: «no cal anar a missa». A més, per què els sacraments?; el perdó, la fe, els compromisos (matrimoni, sacerdoci), ¿no són abans de res quelcom que es viu en el cor, entre cadascun i Déu? ¿No té raó la reforma protestant quan diu que sols són expressió del que hom creu, i que per tant se'n pot prescindir? ¿No hi ha moltes espiritualitats que et fan viure la interioritat del cor, que és el més important? «Déu i jo, Déu (o el que sigui aquest ésser que imagino) i la meua interioritat és el que em dona pau...»

Tot i així, la pandèmia ha suscitat un altre sentiment contraposat: sentim una veritable ànsia del

contacte físic. La necessitat de l'abraçada a la persona estimada, a la persona que, segurament hom podia veure o escoltar cada dia per via telemàtica. Alguna cosa ens passa que no n'hi ha prou amb la paraula, ni la imatge «a distància»... El gest presencial, el contacte físic, afegeix veritat a l'afecte interior. La presència física, aquest sacrament de l'esperit!

Per aquesta via podem albirar quelcom del que Déu sentia dins seu, deixant-se portar pel seu amor al món i a la humanitat creada. Ell certament podia estimar de veritat a tothom, però ¿com arribarien els homes i dones a conèixer-lo i estimar-lo amb plena veritat, tal com eren, és a dir, no sent àngels ni esperits purs, sinó éssers de carn i ossos? I així, va decidir prendre carn humana, real i històrica. Des de llavors, Déu, el Déu de Jesucrist, es fa accessible en carn humana.

Sembla que Déu sentia alguna cosa semblant a l'ànsia que viu avui la gent per «l'abraçada», el petó, donar-se la mà. Una tradició teològica i espiritual molt antiga anomena l'Encarnació «l'abraçada de Déu a la humanitat».

Per això, encara que ens sembla estrany (i els teòlegs donarien un munt d'explicacions), diem que existeix la carn i el cos de Déu. Així va ser en Jesucrist. I així s'esdevé entre nosaltres quan, en combregar, diem «Amén» a l'aclamació «el Cos de Crist». Un «Amén» a tocar i assaborir el Cos Eucarístic de Crist, i també el seu Cos Místic, que som l'Església, tots els germans.

L'amor perfecte cerca la celebració sensible. En ella s'activen tots els nostres sentits, els corporals, els psicològics, els espirituals, per a rebre i donar, sentir-se estimat i estimar. I així, diem que en la litúrgia, particularment en la celebració de l'Eucaristia, es realitza el misteri que som; una comunió visible de germans en Crist.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL MANIFEST POSTHUMANISTA (IV)

Un home cridat a fondre's amb la màquina?

Aquesta idea de què la realitat transcendeix la imatge que ens fem d'ella o la representació que brinda la ciència, no significa que, per als transhumanistes, el fons últim de la realitat sigui un misteri inescrutable o un enigma indissoluble a la racionalitat humana. Significa que ens trobem en un univers interdependent, multicèntric i multifactorial i que els models científics, per elaborats i rigorosos que siguin, no poden preveure, ni anticipar tot el que s'esdevindrà.

En conseqüència, si un model no pot elaborar perspectives segures, no pot considerar-se un model perfecte, sinó una mera aproximació. És difícil no estar d'acord amb aquesta tesi. Fins i tot, els crítics del transhumanisme, els humanistes laics i els teòlegs

catòlics, coincideixen en aquest punt. Una altra cosa és la filosofia neopositivista i cientista que atorga un poder absolut a la ciència a l'hora de desxifrar i explicar la complexitat de la realitat.

El pensament, tal com es descriu des del transhumanisme, no flueix en un únic sentit, sinó que recorre diferents camins que no es poden preveure ni anticipar, perquè està subjecte a un univers de factors i de variables molt gran. Quan hom pensa, no sap, de veres, què acabarà pensant. Si, de fet, ho sap abans de posar-se a pensar, és que no està pensant, perquè el pensament és lliure i dibuixa meandres i circuits que no havia imaginat el pensador que es disposa a exercir, lliurement, el seu pensament.

La incertesa que tenalla el nostre món és qualitativament diferent de la d'altres temps i d'altres èpoques, atesa la complexitat i la interdependència de molts factors que no coneixem. Aquesta incertesa també creix a mesura que creix la pol·lució informativa. Com més informat està el ciutadà, més difícil li resulta fer-se una composició del món, una visió global de la història i del lloc que ocupa l'home en el món.

Des de l'humanisme s'obre un fissura entre l'home i la natura, mentre que en el transhumanisme, l'ésser humà està cridat a fondre's amb la màquina per originar una síntesi que ja no permetrà identificar les fronteres entre l'home i la màquina.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

El cuerpo de Dios

La pandemia ha puesto en cuestión muchas cosas y ha despertado muchos interrogantes que permanecían soterrados y solo afloraban de vez en cuando, cuando las circunstancias forzaban a hacerlo. Esto ha ocurrido en todos los ámbitos de la vida y, por supuesto, en el terreno de la fe. No lo consideramos una desgracia, sino una oportunidad de sanación, pues lo que está enfermo y oculto acaba pudriéndose y puede llegar a ser mortal.

Uno de esos interrogantes viene planteado a partir del hecho de que el confinamiento nos ha forzado a vivir la fe en casa, prescindiendo de la misa y, en general, de la vida de los sacramentos. Los nuevos sistemas de comunicación han facilitado esta vivencia. Son una gran ayuda. Sin embargo esto, que para muchos ha sido un descubrimiento, ha provocado la pregunta: ¿esta experiencia no está mal?, ¿para qué hemos de ir a misa? Y el miedo al contagio, unido a la pereza, precipitan la decisión: «no es tan necesario ir a misa». Además, ¿por qué los sacramentos?; el perdón, la fe, los compromisos (matrimonio, sacerdocio), ¿no son ante todo algo que ocurre en el corazón, entre cada uno y Dios? ¿No tiene razón la reforma protestante cuando dice que son solo expresión de lo que uno cree, y que por tanto se puede prescindir de ellos? ¿No hay muchas espiritualidades que te hacen vivir la interioridad del corazón, que es lo más importante? «Dios y yo, Dios (o lo que sea ese ser que imagino) y mi interioridad es lo que me da paz...»

Sin embargo la pandemia ha suscitado otro sentimiento contrapuesto: una verdadera ansia del contacto físico. La necesidad del abrazo con la persona amada, con la persona que, seguramente uno podía ver o escuchar cada día por vía telemática. Algo nos pasa que no es suficiente la palabra, ni la imagen «a distancia»... El gesto presencial, el contacto físico, añade verdad al afecto interior. ¡La presencia física, ese sacramento del espíritu! Por esta vía podemos adivinar algo de lo que Dios sentía dentro de sí, dejándose llevar por su amor al mundo y a la humanidad creada. Él ciertamente podía amar de verdad a todos, pero ¿cómo llegarían los hombres y mujeres a conocerle y amarle con plena verdad, tal como eran, es decir, siendo, no ángeles ni espíritus puros, sino seres de carne y hueso? Y así, decidió tomar carne humana, real e histórica. Desde entonces, Dios, el Dios de Jesucristo, se hace accesible en carne humana.

Parece que Dios sentía algo parecido a la ansia que vive hoy la gente por «el abrazo», el beso, el darse la mano. Una tradición teològica y espiritual muy antigua llama a la Encarnación «el abrazo de Dios a la humanidad».

Por eso, aunque nos parece extraño (y los teòlogos darían no pocas explicaciones), decimos que existe la carne y el cuerpo de Dios. Así fue en Jesucristo. Y así ocurre entre nosotros cuando, al comulgar, decimos «Amén» a la voz «el Cuerpo de Cristo». Un «Amén» a tocar y saborear el Cuerpo Eucarístico de Cristo, y también su Cuerpo Místico, que somos la Iglesia, todos los hermanos.

El amor perfecto busca la celebración sensible. En ella se activan todos nuestros sentidos, los corporales, los psicològicos, los espirituales, para recibir y dar, sentirse amado y amar. Y así, decimos que en la liturgia, particularmente en la celebración de la Eucaristía, se realiza el misterio que somos; una comunión visible de hermanos en Cristo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Trobada +18

Al voltant de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i des de fa uns anys, l'equip de SantfeliuJove, és a dir, de la Pastoral de Joventut, convoca els joves majors de 18 anys de la nostra diòcesi en una trobada de convivència i formació que serveixi per a créixer en l'amistat amb Jesús.

Enguany es va realitzar el mateix dia de Pentecosta, 23 de maig a la tarda, al Santuari del Sant Crist de Piera. Reprenent l'eslògan de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, es va intentar respondre a la pregunta «Per a qui soc jo?» amb tres testimonis: un des del món de la vida religiosa, a través d'una comunitat amb una missió; un des del servei, presentant Càritas Jove; i un altre des del món professional i l'àmbit de la salut. A partir d'aquests testimoniatges va haver un temps de treball personal i la pregària final de vespres conjunta.

Aquesta era la primera trobada de caràcter presencial, amb totes les mesures de seguretat per

tinents, que es realitzava en tot aquest període de pandèmia de més d'un any, per tant, s'apreciava la joia del trobar-se de nou entre els participants, que provenien de Vilanova i la Geltrú, Vilafranca del Penedès, Subirats, Sant Vicenç dels Horts, Molins de Rei i el Prat i Sant Feliu de Llobregat. Va ser una empenta per continuar caminant en la vida de joves creients i en les dimensions de pregària i servei.

El calze de Qaraqosh es fa present a Sant Vicenç del Horts

Qaraqosh és un poble situat al nord de l'Iraq, a la regió de la Plana de Nínive i, segurament, el de majoria cristiana més gran del país, amb 50.000 habitants, gairebé tots ells cristians: catòlics caldeus, sirià-catòlics, i sirià-ortodoxos.

La majoria cristiana d'aquesta zona de l'Iraq va ser el primer objectiu dels terroristes del Daesh durant la invasió de Mosul i les poblacions de majoria cristiana de la Plana de Nínive, l'estiu del 2014. Aleshores, 120.000 cristians de la zona, famílies senceres, van haver de fugir en qüestió d'hores i la majoria es van encaminar a Erbil, capital de Kurdistan iraquí.

Els bombardeigs van destruir molts temples i a Qaraqosh, entre les runes d'una església, un sacerdot cristià sirià-catòlic va rescatar un calze, que va

ser també tirotejat, com altres objectes litúrgics.

Aquest calze ha peregrinat per diverses esglésies diocesanes d'Espanya, a través de la institució **Ajuda a l'Església Necessitada**, per tal de sensibilitzar el nostre entorn europeu de la realitat dels cristians perseguits que viuen la seva fe en contextos molt difícils.

El proper cap de setmana el calze de Qaraqosh serà present a la Parròquia de Sant Josep, de Sant Vicenç dels Horts, a les misses de

dissabte 12 de juny a les 18.30 h, i diumenge 13 de juny a les 11 h. Serà una ocasió especial per pregar pels cristians iraquians que pateixen el martiri a la terra del nostre pare Abraham, i per conèixer ANC, Ajuda a l'Església Necessitada, i la tasca que fa allà on l'Església té necessitat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

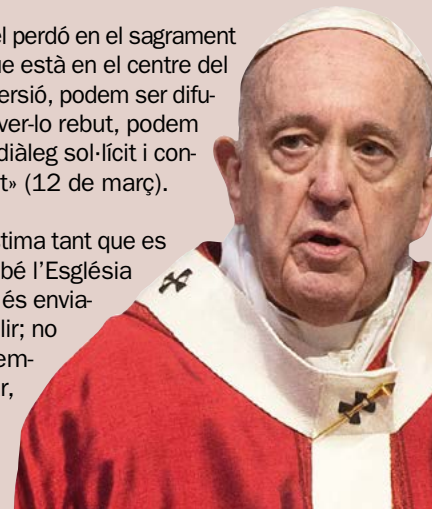

@Pontifex: «Tots tenim malalties espirituals, i no podem curar-les nosaltres sols. Necessitem que Jesús ens curi; és necessari presentar-li les nostres ferides i dir-li: «Jesús, soc aquí davant teu, amb el meu pecat, amb les meves misèries. Tu pots alliberar-me. Sana el meu cor» (11 de març).

@Pontifex: «El començament del retorn a Déu és reconèixer-nos necessitats d'EiL, necessitats de misericòrdia. Aquest és el camí just, el camí de la humilitat» (12 de març).

@Pontifex: «En rebre el perdó en el sagrament de la Reconciliació, que està en el centre del nostre procés de conversió, podem ser difusors del perdó: en haver-lo rebut, podem oferir-lo mitjançant el diàleg sol·licit i confortant a qui està ferit» (12 de març).

@Pontifex: «Si Déu estima tant que es lliura a nosaltres, també l'Església té aquesta missió: no és enviada a jutjar, sinó a acollir; no a imposar, sinó a sembrar; no a condemnar, sinó portar a Crist que és la salvació» (14 de març).

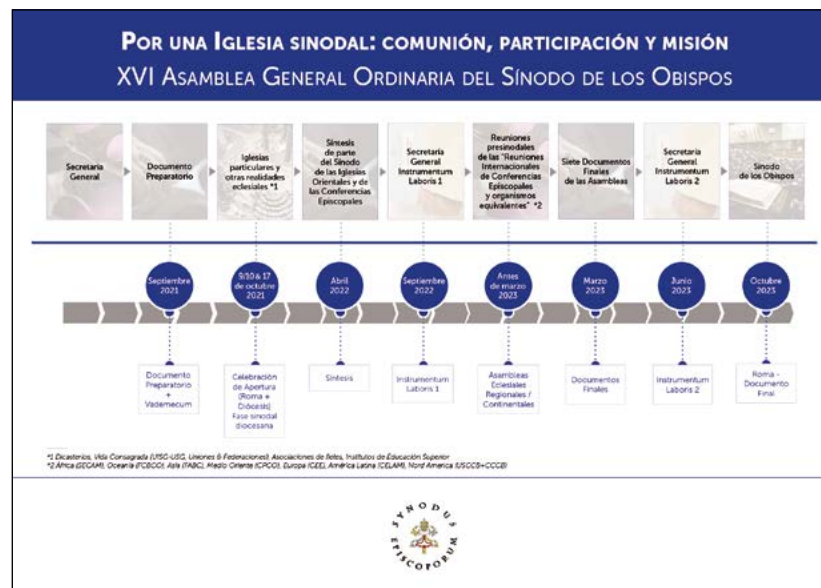
Un sínode dels bisbes que comença a totes les diòcesis del món

El proper mes d'octubre de 2021 començarà un camí sinodal de tres anys de durada que s'articlarà en tres fases —la diocesana, la continental i la universal—. Aquesta proposta de treball, inèdita fins ara, es clourà amb la celebració de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínodo dels Bisbes, a l'octubre de 2023.

El lema serà «Per a una Església sinodal: comunió, participació i missió» i segons l'Oficina de Premsa de la Santa Seu: «no es tracta només d'un esdeveniment, sinó d'un procés que involucra en sinèrgia a tot el Poble de Déu, al Col·legi Episcopal i al Bisbe de Roma, cadascú segons la seva pròpia funció».

Aquest nou itinerari sinodal s'inaugurarà al Vaticà els dies 9 i 10 d'octubre de 2021 mentre que a les diòcesis, l'obertura del Sínodo, presidit pel respectiu bisbe, tindrà lloc el següent diumenge, 17 d'octubre de 2021.

La fase diocesana començarà el mes d'octubre d'aquest any i durarà fins a l'abril de 2022. «L'objectiu d'aquesta fase és la consulta del Poble

de Déu per tal que el procés sinodal es realitzi en l'escolta de la totalitat dels batejats». «La Secretaria General del Sínodo enviarà un Document preparatori, acompanyat per un qüestionari i un Vademecum amb propostes per a fer la consulta a cada diòcesi. També s'enviarà aquest Document als dicasteris de la Cúria romana, a les Unions de Superiors i Superiores i altres unions, a les Federacions per

a la vida consagrada, als Moviments internacionals de laics, a les Universitats i Facultats de Teologia», explica l'Oficina de Premsa de la Santa Seu en un comunicat.

Cada bisbe haurà de nomenar, abans de l'obertura del Sínodo, a un responsable —o equip— diocesà per a la consulta sinodal, que serà el contacte amb la Conferència Episcopal. Un cop es clausuri la fase diocesana,

cada diòcesi haurà d'enviar les seves contribucions a la pròpia Conferència Episcopal.

Amb tota la informació que es recopili, la Secretaria General del Sínodo redactarà un primer *Instrumentum Laboris*, que es publicarà abans del mes de setembre de 2022. Serà aleshores quan s'iniciï la fase continental (des del setembre de 2022 fins al març de 2023). «La finalitat d'aquesta fase és dialogar a nivell continental sobre el text del primer *Instrumentum Laboris*, realitzant un ulterior acte de discerniment a la llum de les particularitats culturals específiques de cada continent», segons apunta el comunicat. Les assemblees continentals es conclouran amb la redacció d'un Document final que haurà de ser enviat el mes de març de 2023 a Roma. Amb tota aquesta informació, la Secretaria General del Sínodo redactarà el segon *Instrumentum Laboris* abans de juny de 2023.

La darrera etapa serà la reunió dels bisbes en la XVI Assemblea General Ordinària, al mes d'octubre de 2023.

Confirmacions a la Catedral

El diumenge 23 de maig, solemnitat de Pentecosta, un grup nombros de persones va rebre el sagrament de la Confirmació a la Catedral de Sant Llorenç, de mans del bisbe Agustí.

Eren 11 alumnes de l'Escola Bon Salvador del mateix Sant Feliu de

Llobregat, que s'havien anant preparant per al sagrament al seu col·legi, i també un grup de 16 adults de les parròquies de Castellbisbal, Molins de Rei, Sant Joan Despí i Esplugues de Llobregat, que han recorregut un itinerari catequètic, que ara s'ha culminat amb la Confirmació.

AGENDA

► **Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia a Montserrat.** Ja s'han obert els [formularis d'inscripció al web](#) per a les tres tandes de Trobades previstes a l'estiu de 2021:

- 26-31 juliol. Director: Óscar Payá
- 2-7 agost. Directora: Cinta Ollé
- 9-14/15 agost. Directora: Isabel Pla

► **Entrada del bisbe Saiz a l'Arxidiòcesi de Sevilla.** Tindrà lloc el dissabte 12 de juny, a les 11 h, a la catedral de la capital hispalense, amb l'assistència de nombrosos companys en l'episcopat, entre els quals també el bisbe Agustí Cortés.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / SI 33 / Mt 5,1-12]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, màrtirs a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. ■ Dimarts [2Co 1,18-22 / SI 118 / Mt 5,13-16]. *Tortosa*: □ Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / SI 98 / Mt 5,17-19]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.;

santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dijous [2Co 3,15-4,1.3-6 / SI 84 / Mt 5,20-26]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. □ Divendres [Os 11,1b.3-4.8c-9 / SI: Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo 19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. □ Dissabte [2Co 5,14-21 / SI 102 / Lc 2,41-51]. Cor Immaculat de la Benaurada Verge Maria. *Tortosa*:

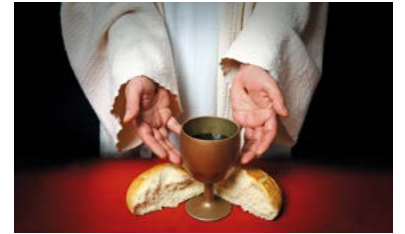
□ Santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel. de Reus, fund. de les Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. ■ Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17, 22-24 / SI 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4, 26-34]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prevere franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prevere; sant Aventí, màrtir; santa Aquil·lina, verge.

El Cos i la Sang de Crist (B)

COMENTARI

La sang de Crist ens purifica de les obres mortes

Hi ha realitats cristianes tan profundes que no les podem abastar amb una paraula o una reflexió. Això passa amb l'Eucaristia o en la seva festa per excel·lència que és el Corpus que celebrem avui. El nom és «solemnitat del Cos i la Sang de Crist». I precisament enguany la Paraula de Déu fixa la nostra atenció en la sang de Crist, present en l'Eucaristia. Per una banda ens recorda l'aliança de Déu amb els homes. Ho veiem en la primera lectura: *Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.* L'aliança és el pacte que fa Déu amb el poble pel qual el poble es compromet a seguir totes les normes de l'aliança: *El poble respongué: Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot.* La sang aspergida indica la voluntat del poble de seguir la llei del Senyor, és el seu compromís amb Déu. Per altra banda, aquesta sang també era el perdó dels pecats. Diu la carta als hebreus: *La sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment.* Però la sang dels animals només era una ombra de la veritable sang que salva els homes: *Crist s'ha ofert ell mateix a Déu com a víctima sense tara.* Per això continua la segona lectura: *Amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort perquè puguem donar culte al Déu viu.* Ell ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Bevent la sang de Crist en l'Eucaristia rebem el perdó dels pecats i som capaços de complir veritablement la voluntat de Déu. Per això l'evangeli ens narra aquest moment que Crist es fa present en el pa i el vi. *Jesús prengué el pa i digué: Preneu-lo: això és el meu cos. Després prengué el calze i digué: Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tot els homes.* L'Eucaristia, doncs, és el perdó dels nostres pecats i la força que necessitem per a ser fidels a Déu, per respondre al pacte d'amor que Déu ha fet amb els homes.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisés anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisés escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves prometes, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisés, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Èxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?". Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.